

*
* *

Թող իմ աչքից թափուի արցունք քարերին,
Հառաչանքս զոհուին վէտ-վէտ հողմերին.
Քամին ըաղխէ դուռը լոկկ սննեակիս,
Ողբեր սուլէ, յուզէ միտքս ու հոգիս.
Ցնորքներով վառուած սիրտս բորբոքուի,
Գիշերն երկար՝ շուրջս խաւար տարածի.
Ախ, մանկութեան ոսկի օրերն յիշելով,
Ես դեռ կապրեմ, ով իմ ընկեր, քո սիրով:

Թող իմ գլխին հնչուի մրմունջ վշտերի.
Փշեայ պսակ հիւտուին ձեռով չարերի.
Դառն ծաղրանք եւ գրպարտանք սեւագին
Յրուի ուղին եւ արահետն իմ կեանքին,
Գարնան վարդեր շուրջս թափուին չորացած.
Ախ, ես մենակ, անմխիթար, վշտացած.
Դեռ վառ է յոյս, մաքուր հաւատ տենչալի,
Ընկեր, դու ես իմ սփոփանք քաղցրալի:

Թող անջատուած ես հայրենի օջախից,
Զրկուած իսպառ հարազատաց զգուանքից,
Կրծքիս տակին գեղուն կարօտ ծփալով,
Սառ հիւսիսի մի անկիւնում հիւծուելով,
Անցնեմ օրերս ինչպէս ծաղիկ մենաւոր,
Ինչպէս առուն սառ կապանքում սգաւոր.
Բայց սրտիս մէջ, ով իմ ընկեր թանկագին,
Կեանք կվառէ դեռ քո սէրը սրտագին:

ԱՐՇԱԿ ԿԱՅԵՈՒՆԻ